

Den Fierde Sang

Katekismesangene – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen Mærli

Piint under Pontio Pilato, korsfæst, død og begravet

Ach Jammer, Nød, ach Hierte-Saar!
Ach Ynk og megen Klage!
Den beste Mand paa Jorden vaar
Lod Folk uskyldig plage,
Og førde hen til Dødsens Land
Een hellig Mand,
Som aldrig havde Mage.

Een Morder og een Barrabas,
Hvis Hals var værd een Strikke,
For ham gaar Bøn og Supplicatz,
Ham rører Sverdet ikke;
Men over JEsu Mild og From
Gaar blodig Dom,
Hands Blod skal Jorden drikke.

Er saadant ræt? Da hielp os GUD!
Hvad vil I Jøder sige?
Naar her skal gaa Befaling ud,
At I for Dom skal stige?
Og svare for det hellig' Blod
I styrte lod,
Hvor vil Jers Straf da skringe?

Saa bliver Lov og Domme brugt
Som Fugle-Fængers Snare;
Smaa Duer fængslis i sin Flugt,
Før de det tager Vare,
Men sorte Ravne flyver fri
Slet Rund forbi
Og veed af ingen Fare.

Udi vor Trois Puncter er
Pilati Navn indskreven,
Det er ey for hands Dyder sær,
Men hermed er hand bleven
Udraabt for een u-redlig Mand,
Ved hvis Forstand
It Hyklers Værk blev dreven.

Sin Haand hand toede reen i Vand,
Hands Siæl var ey dissreener;
Et Skin for GUD ey gielde kand,
Ney, HErrens Øyen-Steener
Er alt forklar' at sætte saa
Een Brille paa,
Det feyler dem det meener.

Giv agt du Dommer-Stand derpaa,
Seer til hvad Dom I fælde,
Betænk, I skal for HErren staa,
For hvilken ey kand gielde
Personernes Anseelser,
Tænk at I er
Lagt under HErrens Velde.

I skal ey de Betrængtis Sag
Fra Rættens udelukke,
At arme Folk, hvis Pung er svag,
Ey nødis skal at sukke,
Anseer og ey den Stoltis Pung,
At hand er tung,
Og vil paa Magten pukke.

O Søde JEsu! Du blev bragt
Til Korset hen at slagtis,
Din' Hænder blev til Træet strakt,
Din gandske Huud betagtis
Med blodig' Vunder op og ned,
Dit Livs Afskeed
For et Vidunder agtis.

Hver dig til Spot tillagde sit,
Og gjorde hvad de kunde,
Saa blev det GUds Lam sønderslit
Af hine bidske Hunde;
Ey nogen Ynk, Miskund, ey Fred
Blev her beteed,
Ey Medynk nogenlunde.

Da var Mørkhedsens onde Magt
Og Satans Spille-Time;
Da blev det Verk til Veye bragt,
Hvorved at Sool i Strime
Blev mørk som Kull og Blussel bar
At skinne klar,
Men faldt saasom i Svime.

Lad JEsu Kors, ô Menniske!
Dig gaa til inderst Hierte!
Tænk, hand med Blods Udgydelse
Har taalt GUds Vredis Smerte,
Altsammen taalte hand for dig,
Men ey for sig,
For dig leed hand den Smerte.

Den Tid hand dig antog til Brud,
Saa dyrt hand det betalde,
Det kosted ham en blodig Huud
Og Dødsens bidske Galde;
Saa glem da ey din Ven saa sød,
Lad for hands Død
Din salte Taarer falde.

Vellystens Folk i Viin og Ruus
Vil ald sin Tid fordrive,
Men jeg i Korsens Græde-Huus
Vil hos min JEsu blive,
Og holde med min Frelsermand
Een Sørge-Stand
Dend Stund jeg er i Live.

Vi troer, ô JEsu, visselig,
At Døden dig indtrængte,
At du din Aand opgav med Skrig
Paa Korset, der du hengte,
Men ved din Død er Dødsens Magt
Dog ødelagt,
Din Død os Livet skienkte.

Vel kunde Døden træffe dig,
Hvad blev derved forvunden?
Hand lagde vel din Krop i Liig,
Men dog blev det befunden,
At hand derved forstak sin Braad
Hands Piil og Aad
Forløved blev og svunden.

Det gik med ham, som Kongens Ko,
Der sulten stod ved Stranden,
Det siuntis saa for Pharao,
At hun opsløg den anden,
Blev mavrer dog og meere tør,
End hun var før,
Og svandt bort efter Handen.

Lad Døden under Torv og Grav
Vor' kolde Sener tære;
Hand bliver aldrig feed deraf,
Men skal dog sulten være,
Den mavre Gast kand aldrig ret
Sig æde mæt
Hvad mand ham for vil bære.

Velsignet være JEsus Christ!
Din Død har reddet mangan,
Du blev den rette Samson vist,
Som slog den dig tog fangen,
Du bar oppaa din' Skuldre bort
Den mørke Port
Og est u-skad udgangen.

Vi troer og at dit Legem ned
I Mulden blev begravet,
Og at du togst dit Leyer-Sted
Blant Urter udi Haven,
Hvorved du blevst GUDs grønne Qvist,
Som blomstredt vist,
Med idel Liv begaven.

Du saaest der ey Forraadnelsen,
Som Jøderne det trodde,
Hvor kunde Støvet tære den,
Hvor i Guddommen bodde?
Dit Legem alt for hellig vaar
Til slige Kaar,
At Orme skull' der roede.

Naturernis Foreening stod
Saa fast i Christo bunden,
At den sig ikke løse lod
Af Døden og Afgrunden.
Hvad? Helved, Død, hvad Muld og Grav
Pak dig kun af,
GUDs Søn har Spillet vunden.

Tak JEsu, Som min Leyerstæd
Vil med din Hvile pryde,
Jeg skal een ærlig Rolighed
For din Skyld eengang nyde,
Naar jeg henlegge skal min' Been
Blant Torv og Steen,
Hvo tør min Søvn da bryde?

Saa glad som jeg til Sengen gaar,
Naar jeg er træt af Møye,
Saa glad jeg og min Grav attraaer,
Naar GUD vil Stunden føye,
At stoppe saa mit Hoved ned
I HErrens Fred
Med et tillukket Øye.

Med dig skal da min Kiøds Skavank
I Graven lukkis inde,
Jeg skal opreysis klar og blank,
Men den skal slet forsvinde,
Den skal som Røg og Damp forgaa,
Jeg skal opstaa
It bedre Land at finde.